

[Alsing Andersen.]

Kritik. Det vil derfor være rimeligt at minde om, at denne Lov af alle Partier blev betragtet som en Nødlov og ingenlunde som en ideel Løsning af Problemet. Det drejede sig for Resten ikke alene om at sikre Høstens Bjærgning og Landbrugets øvrige samfundsvigtige Funktioner, men ogsaa om den rimeligste Fordeling af Arbejdskraften mellem Landbruget og den indenlandske Brændselsproduktion. Trods de principielle Betæneligheder var mit Parti imidlertid ogsaa af den Opfattelse, at Loven maatte gennemføres. Vi var enige i, at Samfundshensyn krævede en Ordning af disse to vigtige Problemer, men jeg har vist Lov at sige, at alle var klar over, at her var Tale om et usædvanligt Indgreb, som man helst vilde have undgaet. Der er nu afgivet en Kommissionsbetænkning om dette Spørgsmaal, og jeg vil udtale Haabet om, at vi herefter, for saa vidt Sagen atter bliver aktuel, maa kunne finde en Løsning, der i mindre Grad kalder paa Betænelighederne. Vi ser saaledes paa det, at der er tilstrækkelig mange, der føler sig saadan knyttede til Livet og Arbejdet paa Landet, ogsaa i Betragtning af de usikre Erhvervsforhold i Byerne, at det ikke kan være vanskeligt gennem Samarbejde mellem Landbrugets Arbejdsgivere og Arbejdere og de offentlige Myndigheder her at træffe de Foranstaltninger, som kan løse Spørgsmaalet paa tilfredsstillende Maade.

Imidlertid har man vel Lov at gaa ud fra, at Spørgsmaalet om tilstrækkelig Arbejdskraft til Landbruget ikke i første Omgang kan blive et Spørgsmaal, som Rigsdagen skal beskæftige sig med. Efter at det gennem Offentliggørelsen af Landbrugets Forrentningsprocent er blevet klart for alle, at netop det større Landbrug har haft et særdeles gunstigt Driftsaar 1940—41 efter et foregaaende Aar, der ikke var daarligt, maa man gaa ud fra, at der her intet Lønningsproblem kan blive. Repræsentanter for det store Landbrug har ofte sagt, at man var fuldt ud forstaaende over for Landarbejdernes Kaar, og dersom Landbruget blot igen opnaaede rimelige økonomiske Vilkaar, vilde det ogsaa komme Landbrugets Arbejdere til gode. Nu er den omtalte Tilstand til Stede, og det er jo netop de Brug, som benytter fremmed Arbejdskraft, der kan notere det gode økonomiske Resultat. Man maa derfor gaa ud fra, at denne Omstændighed i alt Fald vil bidrage til, at det omtalte Problem om Landbrugets Forsyning med Arbejdskraft kan ordnes paa naturlig Maade mellem

Landbrugets Arbejdsgivere og deres Arbejdere.

Inden jeg forlader Beskæftigelsessspørgsmaalet, vil jeg minde om, at vi ikke i Glæden over det Resultat, der er naaet i Kampen mod Arbejdsløsheden, maa glemme, at Arbejdsfordelingen er en væsentlig Aarsag til, at Arbejdsløshedstallet ikke er højere. Dertil kommer ogsaa, at et betydeligt Antal Arbejdere har faaet Beskæftigelse i Tyskland. I sidste Uge af September var ca. 70 000 Arbejdere paa Arbejdsfordeling. Derved er ca. 20 000 Arbejdere blevet forskaanet for fuldstændig Arbejdsløshed, men det betyder, at alle disse 70 000 Arbejdere trods den Godtgørelse fra Fordelingsfonden, som lykkeligvis blev gennemført i Fjor, hver Uge maa gaa hjem med nedsat Ugefortjeneste. Man kan regne med, at den gennemsnitlige Ugefortjeneste derved nedsættes med 25 pCt., men jeg betoner, at det er Gennemsnittet; der er adskillige Tusinde Arbejdere, hvis Indtægt er forringet endnu mere. Lad os tænke paa, hvad det betyder for de paagældende Hjem med den indtraadte Prisstigning i Tilgift. Og desværre maa man jo vente, at Raavaresituationen fremdeles vil gøre Arbejdsfordeling nødvendig, maaske endda i øget Omfang, saa længe Krigen varer. Der vil derfor være Brug for Midler i Arbejdsfordelingsfonden ogsaa i den kommende Tid, saaledes at der fra Samfundets Side kan ydes en passende Støtte til det Offer, som de paagældende Arbejdere selv bringer i Kraft af deres Solidaritetsfølelse. Herom vil der da ogsaa være afgjort Enighed i Rigsdagen.

Der er ogsaa Enighed om, at Lønskatten bør bortfalde. Den højtærede Statsminister bebudede i Aabningstalen, at de nødvendige Midler dertil vilde blive skaffet til Veje gennem Indkomst- og Formueskatten. Men denne sidste Del af Reformen har vakt Modstand visse Steder i Pressen. Mon ikke denne Modstand hviler paa et forkert Grundlag? Her er jo ikke Tale om en forøget Indtægt for Staten, her er alene Tale om en rimelig Omlægning, saaledes at man kommer bort fra den Beskatning, som af alle er anset for mindre rimelig, og saaledes at de mange Tusinde Medborgere, som hidtil har haft det Privilegium at være fri for Skat til dette Formaal, nu kommer til at yde deres Bidrag paa lige Fod med andre. Jeg kan ikke se, at nogen med Rette kan føle sig brøstholden herover.

Medens vi da med nogenlunde Tilfredshed kan se tilbage paa Beskæftigelses-